

תת"ע 2553/12/16 - מדינת ישראל נגד סרור גיל יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2553-12-16 מדינת ישראל נ' סרור
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סרור גיל יוסף

הנאשם

הכרעת דין

1. ראשית דברי:

החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 04/11/16 בשעה 10:40, העמיד את רכבו על המדרכה במקום שלא הוסדר להעמדת רכב והחנייתו, וזאת בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א, 1961 (להלן: "התקנות"). הנאשם כפר במיוחס לו.

3. דיון והכרעה:

במקרה דנן, ובהמשך להחלטתי מיום 27/7/17, אין חולק כי הנאשם הינו בעל תג חניה לנכה. סעיף 2(א) לחוק חניית נכים התשנ"ד-1992 (להלן: "החוק") קובע כי "נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן-הרכב) במקום שאין החנייה מותרת בו אם התקיימו כל אלה". בסעיף מפורטים ארבעה תנאים מצטברים, כשעל פי הפסיקה הנטל להוכיח את קיום התנאים מוטל על שכמו של הנאשם (רע"פ 8586/10 יהודה גור נ' מדינת ישראל):

תנאי א' - בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן

החניה:

עפ"י טענת הנאשם בעדותו, חניית הנכים הסמוכה ביותר למקום האירוע בו חנה בסופו של יום הנאשם, נחסמה ע"י כלי רכב אחר, מה שאילץ אותו להחנות באופן בו חנה על המדרכה. מהודעת הקנס אותה מילא השוטר רס"ב סאלח חסן (ת/1), לא מוזכר כלל האם בסמוך למקום האירוע היתה ממוקמת חניית נכים. **לפיכך, ניכר כי הנאשם עומד בתנאי זה.**

תנאי ב' - בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא פנוי בזמן החניה:

לעניין זה, טען הנאשם בעדותו כי בסמוך האירוע, הוא חיפש חניה ולא מצא, ורק לאחר שלא מצא גם מקום החניית נכים אחרת שנחסמה כאמור לעיל, נאלץ להחנות על המדרכה. אמנם, בהודעת הקנס של השוטר נרשם כי בסמוך למקום עמידתו של הנאשם על המדרכה, ישנה חנייה מוסדרת שיש בה מקום להחנות בתשלום, אך לא ברור אם בעת הגעתו של הנאשם למקום, היתה חניה פנויה, שכן הודה השוטר בעצמו כי מדובר במקום עמוס במבקרים (עכו העתיקה), ועל כן סביר בעיני כי בשעת הגעתו למקום, לא מצא הנאשם מקום חניה פנוי. **לפיכך, ניכר כי הנאשם עומד גם בתנאי זה.**

תנאי ג' - החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים:

מעדות הנאשם ומהתמונות שצירף, נראה רכבו של הנאשם (ניתן לזהותו עפ"י מס' לוחית הרישוי) חונה על המדרכה עת ישנו רווח ניכר בין הרכב לבין שפת המדרכה הרחוקה מהכביש (לטענת הנאשם - רווח של 80 ס"מ). נראה גם מעבר של הולכי רגל באותו מרווח וכן נראים הולכי רגל שעומדים בסמוך למדחן הממוקם בסמוך בכדי להוציא כרטיס חניה ללא כל הפרעה מצד רכבו החונה של הנאשם.

לכן, ניכר כי החנית הרכב על ידי הנאשם לא היוותה סיכון לעוברי הדרך ולא מנעה מעבר חופשי להולכי רגל ולעגלות ילדים או נכים. מאחר שכך, מתערערת גרסת השוטר לפיה נאלצו אנשים לרדת לכביש ולסכן עצמם בשל החנייתו של הנאשם את רכבו. עפ"י האמור בתמונות, יכול כי אנשים שירדו אל הכביש עשו זאת מרצונם החופשי ומטעמי נוחיותם ולא דווקא מחוסר ברירה אל מול חנית הנאשם שלא מנעה מהם להמשיך בדרכם במרווח הבטוח שבין רכבו של הנאשם לבין שפת המדרכה הרחוקה מהכביש כאמור לעיל. **לפיכך, ניכר כי הנאשם עומד גם בתנאי זה.**

תנאי ד' - החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה:

כעולה מהתמונות אותם צירף הנאשם, הנאשם החנה את רכבו על המדרכה בצדי הכביש ללא הפרעה כלשהי לתנועה אשר זרמה לשני הכיוונים. טיעון כזה אף לא נשמע מפי השוטר שהודעתו מתבססת אך ורק על הפרעה להולכי הרגל, שכאמור נשללה על ידי. **לפיכך, ניכר כי הנאשם עומד גם בתנאי זה.**

לפיכך, ניכר כי הנאשם עמד בתנאיו המצטברים של **סעי' 2(א) לחוק** באשר להחניית רכבו על המדרכה ולא ניתן לראותו כמי שהפריע לתנועה בשל כך. מהמתואר לעיל, אף לא ניתן לקבל את גרסת המאשימה שהתערערה לאור עדותו של הנאשם והצגת התמונות שהציג. בשל כך, ובהתאם לעובדה כי מדובר באדם הנושא תג חניה לנכה ועמידתו בתנאים דלעיל, סבורני כי יש לזכותו מהעבירה לפיה העמיד הוא את רכבו במקום שלא הוסדר להעמדת רכב עפ"י **תקנה 72(א)2(א) לתקנות**.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, בהעדר הצדדים